

Tęsknię za państwem

Wojna kulturowa ma swoją logikę, która z punktu widzenia państwa nie pozostaje bez skutków. Posługując się państwem jako instrumentem takiej wojny, można je nawet doprowadzić do upadku – pisze Marek A. Cichocki w felietonie na łamach „Rzeczpospolitej”.

„W czasie burzy” z 2009 r. – jeden z kilku filmów, które powstały w ostatnich latach o Churchillu. Brendan Gleeson wciela się w postać brytyjskiego premiera, który po zwycięstwie w II wojnie światowej ponosi w 1945 dotkliwą wyborczą porażkę i traci władzę. Rozgoryczony i poniżony wynikiem wyborów wypowiada w filmie znamienne słowa: „Tęsknię za wojną”. Ta scena przypominała mi się teraz, kiedy możemy zobaczyć, z jaką ochotą przynajmniej część polskiej prawicy postanowiła wyruszyć na kulturową wojnę.

Lewica od dawna prowadzi kulturową krucjatę. Wojna prawicy jest za to zjawiskiem nowszym

Lewica kulturową krucjatę prowadzi przynajmniej od lat 60. XX w. Kultura jest dla niej metodą dokonywania radykalnej rewolucji

w życiu społecznym, a wprowadzane zmiany szybko stają się prawnie nieodwracalne. Kulturowa wojna prawicy jest za to reakcją na to, co opisywane jest czasami jako hegemonia liberalizmu. To, czego

doświadczamy w Polsce, ale co dzieje się także w całej Europie i w USA, to początek długotrwałego, kulturowego konfliktu. Frustracja wywołana kryzysami, szczególnie obecnym, pandemią, będzie w tym konflikcie znajdować dla siebie ujście, czyniąc go jeszcze bardziej gwałtownym i nieprzewidywalnym. W tej wojnie zwycięstwa będą więc krótkotrwałe, reakcje zawsze silniejsze od przyczyn, zaś ostateczny efekt wątpliwy.

Wojna kulturowa ma swoją logikę, która z punktu widzenia państwa nie pozostaje bez skutków. Posługując się państwem jako instrumentem takiej wojny, można je nawet doprowadzić do upadku. Dlatego niedostrzeżenie takiej możliwości, lekceważenie jej, a może po prostu uznanie, że jest to koszt niezbędny dla osiągnięcia własnych moralnych celów, staje się dla polityki poważnym problemem. Kultura i wartości były naturalnym obszarem walki dla Polaków pozbawionych własnego państwa. Wykształciło to pewien obraz siebie i Zachodu, który żywy jest dzisiaj w myśleniu polskiej prawicy. Jednak w tym wszystkim nie można zapomnieć, że od trzech dziesięcioleci dysponujemy własnym państwem i życiem społecznym, których dalsze trwanie jest naszym najważniejszym zadaniem. Dlatego na przekór entuzjastom kulturowych wojen powiem: tęsknię za państwem.

Marek A. Cichocki

Felieton ukazał się w dzienniku „Rzeczpospolita”